

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 1231/12
15.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Јонаш Павела и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. и, ул. ... број ..., чији је пуномоћник Мирна Косановић, адвокат из Београда, ул. Марка Орешковића 21, против тужене Народне скупштине Републике Србије, ради поништаја Одлуке о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности ("Службени гласник РС", број 111/09), у делу у коме су изабране судије Вишег прекршајног суда, са заинтересованим лицима: Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З., И.И., Ј.Ј., К.К., Л.Л., Љ.Љ., М.М., Н.Н., Њ.Њ., О.О., П.П., Р.Р., С.С., Т.Т., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Х.Х., Ц.Ц., Ч.Ч., Џ.Џ., Ш.Ш., А.А.1, Б.Б.1, В.В.1, Г.Г.1, Д.Д.1, Ђ.Ђ.1, Е.Е.1, Ж.Ж.1, З.З.1, И.И.1, Ј.Ј.1, К.К.1, Л.Л.1, Љ.Љ.1, М.М.1, Н.Н.1, Њ.Њ.1, О.О.1, П.П.1 и Р.Р.1, сви изабране судије Вишег прекршајног суда, у предмету избора судија, након закључене усмене јавне расправе дана 15.04.2015. године, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореном одлуком о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности, у делу под VII, за судије Вишег прекршајног суда бирају се: Б.Б., С.С.1, В.В., Г.Г., Т.Т.1, Д.Д., Ђ.Ђ.1, Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., У.У.1, З.З., И.И., Ј.Ј., К.К., Л.Л., Љ.Љ., Ф.Ф.1, М.М., Н.Н., Њ.Њ., О.О., П.П., Х.Х.1, Р.Р., С.С., Т.Т., Ћ.Ћ., У.У., Ф.Ф., Х.Х., Ц.Ц., Ч.Ч., Џ.Џ., Ц.Ц.1, Ч.Ч.1, Ш.Ш.1, Ш.Ш., А.А.2, Б.Б.2, В.В.2, Г.Г.2, Д.Д.2, Ђ.Ђ.2, Е.Е.2, Ж.Ж.2, З.З.2, И.И.2, Ј.Ј.2, К.К.2, Л.Л.2, Љ.Љ.2, М.М.2, Н.Н.2, Њ.Њ.2, О.О.2, П.П.2, Р.Р.2, С.С.2, Т.Т.2, Ћ.Ћ.2 и У.У.2.

У тужби коју је поднела дана 03.01.2012. године, тужилца оспорава законитост одлуке

Народне скупштине Републике Србије о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности (“Службени гласник РС”, број 111/09) и то у делу који се односи на избор свих судија у Вишем прекршајном суду. Сматра да државни органи који су учествовали у доношењу одлуке нису примењивали или су неправилно применили Закон о судијама, Одлуку о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова, Пословник о раду Народне скупштине Републике Србије, Закон о општем управном поступку, Пословник о раду Високог савета судства. Истиче да у поступцима који су претходили доношењу одлуке није поступљено по правилима поступка и да чињенично стање је непотпуно и нетачно утврђено. Наводи да је благовремено поднела пријаву за избор судија по огласу за избор судија у судовима опште и посебне надлежности објављеном у “Службеном гласнику РС”, број 52/09 и то за избор за судију Вишег прекршајног суда у Београду. Истиче да је у тренутку подношења пријаве и у току решавања по огласу, пуних 33 година радила на правним пословима, а од тога је готово 29 година обављала дужност судије за прекршаје. Правосудни испит је положила фебруара 1978. године као стручни сарадник Трећег општинског суда у Београду. Сматра да је оспорена одлука резултат арбитрарности, самовоље, произвољности и незаконитог поступања па исти због незаконитости треба поништити у делу који је наведен у тужби. Тужилца наводи да Високи савет судства није применио одредбе члана 49. и 107. Закона о судијама јер није прибављао податке о оспособљености и достојности тужилца и осталих кандидата из реда судија за прекршаје Већа за прекршаје Београд, док је поседовао само делимичне податке о стручности тужилца и осталих кандидата из реда судије за прекршаје. Врховни савет судства није применио одредбе члана 5., 6. 9. и 15. Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности кандидата за избор судија и председника судова, јер није ни за једног кандидата па ни за тужилца, сагледавао стручност према основним и допунским мерилима; оспособљеност није оцењивао на основу вредновања рада кандидата и тужилца и Мишљења Седнице судија у органу за прекршаје и Већа за прекршаје. Достојност тужилца и осталих кандидата није оцењивао на основу Мишљења Седнице судија органа у коме је тужилца вршила дужност. Истиче да Врховни савет судства као овлашћени предлагач није применио императивну норму члана 181. Пословника о раду Народне скупштине Републике Србије, јер није доставио Народној скупштини образложене предлоге за сваког кандидата, већ је доставио једно образложење за све кандидате које је гласило: “Високи савет судства је Народној скупштини РС предложио кандидате за први избор на судијску функцију, полазећи од високог степена знања, вештина и моралних особина које кандидати поседују”. Наводи да Врховни савет судства није доставио Народној скупштини обавештење о кандидатима који нису предложени, а то обавештење није доставио ни за тужилца.

Истиче да Врховни савет судства није применио ни одредбе члана 196. став 3. и 202. став 1. Закона о општем управном поступку, пошто Одлука нема образложење нити упутство о правном леку. Врховни савет судства је могао да примени одредбу члана 50. став 3. Закона о судијама и да са тужилцом обави разговор и пружи јој могућност да се изјасни због којих разлога није предложена за избор. Врховни савет судства је морао да са тужилцом обави разговор јер јој одузима дужност упркос беспрекорном раду дугом 33 године. Врховни савет судства је погрешно применио одредбу члана 13. Закона о Високом савету судства јер је с позивом на одредбе тог члана донео одлуку којом је тужилца престала дужност. Тужилца није обављала судијску функцију у суду јер је обављала дужност судије у Већу за прекршаје Београд, па Врховни савет судства није био надлежан да донесе ту одлуку. С обзиром да је тужилца именовала Влада Републике Србије, а Народна скупштина је није именовала за судију, то је Одлуку о престанку дужности пре истека мандата на који је тужилца изабрана,

морала да донесе Влада Републике Србије или Народна скупштина. Одлука о престанку дужности коју је донео Врховни савет судства је проистекла из Одлуке Народне скупштине којом тужилца није изабрана, а при томе Народна скупштина уопште није одлучивала о пријави тужилце. Чак шта више, Народна скупштина није ни знала за пријаву тужилце на оглас. Врховни савет судства није рангирао кандидате који су обављали дужност судије за прекршаје у Већу за прекршаје Београд, већ је рангирао само кандидате који су конкурисали из других органа и организација. Врховни савет судства није имао све податке да би утврдио стручност, оспособљеност и достојност за кандидате који су конкурисали за Виши прекршајни суд, па ни за тужилца. Врховни савет судства није утврдио да је тужилца нестручна, неоспособљена и недостојна, а није ни утврдио да су кандидати које је предложио за избор судије Вишег прекршајног суда стручни, оспособљени и достојни. Врховни савет судства није доставио обавештење Народној скупштини да тужилца није предложена. Тужилца истиче да је било пропуста у раду председника и целог Одбора Народне Скупштине, јер уместо да незаконити предлог Одлуке Врховног савета судства о избору судија за трогодишњи мандат врати Врховном савету судства, Одбор је предлог Одлуке проследио Народној скупштини на усвајање и тиме директно прекршио императивну норму из члана 181. став 1. Пословника о Народној скупштини. Према тој одредби Врховни савет судства је био дужан да Народним посланицима за сваког кандидата достави образложене предлоге. Наведена одредба Пословника није дозвољавала да се за све кандидате достави само једно образложење. Истиче да је било и пропуста у поступању председнице Народне скупштине, јер председница Народне скупштине је уврстила у јавни ред и отворила расправу, а да није тражила од Врховног савета судства да приложи образложене предлоге и обавештење о кандидатима који нису предложени.

Тужилца је предложила да се поништи Одлука Народне скупштине у делу којим је извршен избор судија Вишег прекршајног суда као незаконита. Тражила је, такође, да се обавезе тужена да тужилци надокнади трошкове спора, као и да се наложи Високом савету судства да предложи Народној скупштини Републике Србије да се А.А. изабере за судију Вишег прекршајног суда, јер у поступцима који су претходили доношењу наведене Одлуке није утврђено да тужилца није испуњавала услове за избор, као што није ни утврђено да изабрани кандидати испуњавају услове, а имајући у виду да у Вишем прекршајном суду постоје упражњена судијска места. Уколико Управни суд утврди да нису испуњени услови да се пресуда донесе на горе наведени начин, тужилца је предложила да суд спроведе поступак и донесе пресуду којом се уважава њена тужба и поништава Одлука Народне скупштине у делу којим је извршен избор судија Вишег прекршајног суда као незаконита и да се наложи Високом савету судства да поново одлучи о пријави свих кандидата који су конкурисали за избор у Виши прекршајни суд, укључујући и пријаву тужилце А.А. и да се налаже Високом савету судства да правилно примени све прописе којима се регулише избор судија на трогодишњи мандат.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужилце је остала при наводима из тужбе и предложила да се тужба уважи и оспорена одлука поништи.

У одговору на тужбу, тужена Народна скупштина Републике Србије је навела да је оспорена одлука донета у вршењу изборне функције Народне скупштине у складу са Уставом и законом и да иста није управни акт и да не може бити предмет управног спора у смислу члана 3. до 6. Закона о управним споровима. Позивајући се на члан 4., 99., 147., 153. и 154. Устава Републике Србије, члан 43. до 52. и члан 99. до 101. Закона о судијама, тужена истиче да из наведених одредби Устава и закона произлази да се изборни поступак за предлагање

кандидата за избор судија који се први пут бирају на судијску функцију спроводи у потпуности у Високом савету судства, који је, у складу са својим Уставним положајем и начелом поделе власти овлашћен да спроведе поступак, изврши избор кандидата и те кандидате предложи Народној скупштини. Одлучујући о предлогу одлуке Високог савета судства о избору судија, Народна скупштина одлучује о избору судија само из реда предложених кандидата, а при том може оспорити избор појединих кандидата, али не може утицати на сам предлог одлуке у погледу кандидата које предлаже Високи савет судства, нити може имати увид у пријаве лица која нису изабрана за те кандидате. Стога Народна скупштина доношењем одлуке о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности није могла да повреди право подносиоца тужбе, већ је одлуку донела у свему у складу са Уставом и законом. Предлаже да Управни суд тужбу одбаци као недопуштену у складу са чланом 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима.

Од заинтересованих лица одговор на тужбу је доставио само Ћ.Ћ., који тужбу оспорава пре свега зато што сматра да је Управни суд стварно ненадлежан за поступање по тужби тужиле с обзиром да се тужилац позива на крајње проблематичан правни основ који је наводно нашао у Одлуци Уставног суда којом је њена уставна жалба одбачена као недопуштена. Предложио је да се Управни суд огласи стварно ненадлежним за поступање по овој тужби, односно да тужбу одбаци као недозвољену, а уколико утврди да је иста дозвољена, исту одбаци као неблагоприятну с обзиром на време када је донета Одлука Народне скупштине у односу на време када је жалба изјављена.

Остала заинтересована лица нису доставила одговор на тужбу иако им је тужба уредно достављена.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима.

Усмена расправа одржана је, у складу са чланом 38. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиле, а у одсуству уредно позваних туженог и заинтересованих лица.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу члана 41. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), ценећи наводе тужбе, одговоре на тужбу, наводе пуномоћника тужиле на одржаној расправи и целокупне списе ове управне ствари, Управни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Уставни суд Републике Србије је својим решењем Уж-1091/2010 донетим на седници одржаној 01.12.2011. године, одбацио уставну жалбу тужиле, изјављену против одлуке Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности ("Службени гласник РС", број 111/09), сматрајући да из одредбе члана 198. став 2. Устава и одредбе члана 3. Закона о управним споровима, произлази да је подносилац уставне жалбе (тужилац), имао право да тужбом у управном спору побија одлуку Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности иако о томе није био поучен од стране доносиоца оспореног акта, те да, сагласно одредби

члана 18. став 1. Закона о управним споровима, у року од 30 дана од дана пријема овог решења, може поднети тужбу Управном суду ради оцене законитости оспореног акта. Писмени отправак овог решења достављен је пуномоћнику тужиле дана 30.12.2011. године, а тужилца је дана 30.01.2012. године поднела тужбу Управном суду ради поништаја одлуке Народне скупштине о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности ("Службени гласник РС", број 111/09), у делу у коме су изабране судије Вишег прекршајног суда. Управни суд налази да је тужба благовремена и дозвољена и да нису испуњени услови за одбачај тужбе.

Одредбама члана 100. Закона о судијама ("Службени гласник РС", број 116/2008, 58/2009 и 104/2009), прописано је да одлуку о броју судија и судија поротника доноси Високи савет судства, у складу са овим законом, у року од 30 дана од дана избора првог састава Високог савета судства, уз претходно прибављену сагласност министра надлежног за правосуђе (став 1.); избор судија, у складу са овим законом, извршиће се најкасније до 01.12.2009. године, изузев судија Врховног касационог суда који ће бити изабрани у року од 90 дана од дана конституисања Високог савета (став 2.); судије изабране у складу са овим законом ступају на функцију 01.01.2010. године (став 3.); првим избором судија се сматра избор на дужност у складу са раније важећим законима. Именовање судије за прекршаје не сматра се првим избором (став 4.).

Чланом 47. Закона о судијама прописано је да избор судија оглашава Високи савет судства и да се оглас објављује у "Службеном гласнику Републике Србије" и другом средству јавног обавештавања који покрива целу Републику Србију, а чланом 48. истог закона је прописано да се пријаве за избор подносе Високом савету судства у року од 15 дана од дана објављивања огласа у "Службеном гласнику Републике Србије" и да се уз пријаву подносе и докази о испуњавању услова за избор. Одредбама члана 43. до 46. овог закона, прописани су услови за избор судије.

Одредбама члана 50. став 4. Закона о судијама прописано је да Високи савет судства предлаже Народној скупштини једног или више кандидата за избор на једно судијско место, а ставом 5. истог члана закона, да Одлука о предлогу Високог савета судства мора бити образложена.

Према стању у списима предмета, достављеним уз одговор на тужбу, Високи савет судства је на основу члана 47. Закона о судијама, огласио избор судија у судовима опште и посебне надлежности у Републици Србији у "Службеном гласнику Републике Србије" број 52 од 15.07.2009. године и у дневном листу "Политика" од 15.07.2009. године. Након размотрених, благовремених и потпуних пријава кандидата који су се пријавили за први избор за судију на трогодишњи мандат, Високи савет судства је доставио туженом органу предлог одлуке за избор судија на трогодишњи мандат број 06-00-34/2009-01 дана 17.12.2009. године, а дана 21.12.2009. године, поднесак под истим бројем о исправци грешке учињене при писању наведеног предлога одлуке. Даље, произлази да је Одбор за правосуђе и управу тужене Народне скупштине, по разматрању наведеног предлога Одлуке Високог света судства и претресу на седници одржаној 21.12.2009. године, поднео туженом органу извештај 09 број 119-3811/09, којим је констатовао да је предлог Одлуке Високог савета судства за избор судија у судовима опште и посебне надлежности у Републици Србији поднет од овлашћеног предлагача и предложио је да тужени орган овај предлог усвоји.

У члану 51. став 1. Закона о судијама прописано је да Народна скупштина бира

судију који се први пут бира, међу кандидатима које је предложио Високи савет судства, а ставом 2. овог члана, да се одлука о избору из става 1. овог члана објављује у "Службеном гласнику Републике Србије".

Поступајући у оквиру својих изборних права, прописаних чланом 99. став 2. Устава Републике Србије, тужена Народна скупштина је на седмој седници Другог редовног заседања у 2009. години, одржаној 21., 22., 23., 24., 28. и 29.12.2009. године, након заједничког јединственог претреса о предлогу Одлуке за избор судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности, већином гласова народних посланика (од 135 присутних народних посланика, 132 су гласала "за"), усвојио наведени предлог и на основу члана 51. став 1. Закона о судијама, донео Одлуку о избору судија на трогодишњи мандат у судовима опште и посебне надлежности, која је према ставу 2. истог члана закона, објављена у "Службеном гласнику Републике Србије", број 111/09 од 29.12.2009. године.

По оцени суда, а имајући у виду наведено, оспорена одлука у делу којим су изабране судије Вишег прекршајног суда, донета је на предлог Високог савета судства, као независног и самосталног органа, који обезбеђује и гарантује независност и самосталност судова и судија према члану 153. Устава Републике Србије, у складу са цитираним прописима и као таква није донета на штету тужиоца.

Суд је ценио наводе тужбе, којима се спори предлог Одлуке Високог савета судства и поступак који је претходио њеном доношењу, али је нашао да нису од утицаја на другачије одлучивање, јер је предмет оцене у овом управном спору Одлука Народне скупштине у делу којим су изабране судије Вишег прекршајног суда.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, као и доказе приложене уз тужбу, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспорене одлуке у делу, јер је тужени орган ову одлуку донео у вршењу изборне функције на основу Устава и Закона о судијама, већином гласова народних посланика на седмој седници Другог редовног заседања у 2009. години, одржаној 21., 22., 23., 24., 28. и 29.12.2009. године, према записнику у списима предмета органа.

Стога је Управни суд, налазећи да није повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде. Како је суд тужбу одбио, то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, за решавање спора у пуној јурисдикцији.

Одлуку о трошковима спора, суд је донео на основу члана 66. и члана 67. Закона о управним споровима и члана 151. и 153. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11), који се примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па како тужиља није успела у спору, то је одбијен њен захтев за накнаду трошкова спора, као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.04.2015. године, 21 У 1231/12

Записничар

Председник већа – судија

Љубо Ергић,с.р.

Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС